Parshat Bo
What Happened to the Three Days?

Simon Wolf

In Parshat Shmot, God instructs Moshe, after he has presented his credentials before Bnei Yisrael, to approach Paraoh along with the elders with the following request, "'God, the Lord of the Ivrim, manifested Himself to us. Now, therefore, let us go a distance of three days into the wilderness to sacrifice to God our Lord."[1] Moshe faithfully presents this request to Paraoh[2] and as predicted by God, Paraoh soundly rejects the petition.[3] The obvious question is why God suggested requesting a three-day reprieve in order to worship Him rather than making an outright request for the release of Bnei Yisrael from bondage which seems to be the true intent of Moshe's mission.[4]

There are group of commentators that suggest that the three-day request was a ploy to facilitate Bnei Yisrael's ability to "borrow" goods from the Egyptians,[5] who would mistakenly think they were returning shortly.[6] This explanation only serves to compound the question since it increases the deception intended by the request. The Or HaChaim justifies the duplicity based on the Pasuk in Tehillim, "…with the deceitful, you should act wily."[7] It was therefore legitimate for Bnei Yisrael to perpetrate such a chicanery in order to receive the restitution due to them for the unjust slavery they had endured.[8] In the end, the Or HaChaim adds the additional reason offered by others[9] that the purpose of the request was to lure Paraoh into chasing them when they did not return in a timely fashion.[10] Again, one would still have to lean on the Pasuk in Tehillim to justify the deceit or subscribe to the exegetes that believe that in the end Bnei Yisrael actually kept their word either because they never explicitly promised to return[11] or they only travelled a distance of three days before Paraoh gave chase.[12]

There are commentators who believe that Moshe began with a reasonable request to Paraoh in order to make it clear that Paraoh certainly would not have acceded to an appeal to completely free Bnei Yisrael[13] or in order to demonstrate Paraoh's stubbornness even to a small and reasonable request.[14] Very interestingly, there is someone who suggests that the three-day request was in order to convince Moshe to undertake the mission. Moshe was so reticent to take up the task that God had to make the request look rational in Moshe's eyes in order to convince him to take the position (see Parshat Shmot – God's Willing Ambassador).[15] Had God suggested Moshe present a demand for a full and unconditional release of the slaves to Paraoh, Moshe would have certainly demurred since he would have assessed it as an unrealistic and

---

[1] וְשָׁמְעוּ לְקֹלֶךָ וּבָאתָ אַתָּה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַאֲמַרְתֶּם אֵלָיו יְקֹוָק אֱלֹקֵי הָעִבְרִיִּים נִקְרָה עָלֵינוּ וְעַתָּה נֵלְכָה־נָּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבְּחָה לַיקֹוָק אֱלֹקֵינוּ: (שמות ג,יח)

[2] וְאַתֹּה בָּאוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וֵיאמְרוּ אֶל־פַּרְעֹה כֹּה־אָמַר יְקֹוָק אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וְיָחֹגּוּ לִי בַּמִּדְבָּר:...וַיֹּאמְרוּ אֱלֹקֵי הָעִבְרִיִּים נִקְרָא עָלֵינוּ נֵלְכָה נָּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבְּחָה לַיקֹוָק אֱלֹקֵינוּ פֶּן־יִפְגָּעֵנוּ בַּדֶּבֶר אוֹ בֶחָרֶב: (שמות ה,א-ג)

[3] וְאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי לֹא־יִתֵּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לַהֲלֹךְ וְלֹא בְּיָד חֲזָקָה: (שמות ג,יט)

[4] וְאָמַר אֲעֲלֶה אֶתְכֶם מֵעֳנִי מִצְרַיִם אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי אֶל־ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ: (שמות ג,יז)

[5] וְשָׁאֲלָה אִשָּׁה מִשְּׁכֶנְתָּהּ וּמִגָּרַת בֵּיתָהּ כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי זָהָב וּשְׂמָלֹת וְשַׂמְתֶּם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־ בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם אֶת־מִצְרָיִם: (שמות ג,כב)

[6] לכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה – לא אמרו שישלחם לגמרי שאם כן לא היו משאלין להם כלום ולא היה מתקיים בהם ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וגו'. (מנחת יהודה ואור החיים והנצי"ב שמות ג,יח)

[7] עִם־חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם־גִּבֹּר תָּמִים תִּתַּמָּם: עִם־נָבָר תִּתְבָּרָר וְעִם־עִקֵּשׁ תִּתְפַּתָּל: (תהילים יח,כו-כז)

[8] ...ועדיין צריך לתת לב סוף כל סוף למה יצו ה' דברים שאינם מהמוסר לגנוב דעתם בין בהליכה בין בהשאלת חפציהם, והאמת כי כל המעשה הוא משפט צדק כי לצד ששעבדו בישראל צריכין להעלות שכר שכיר, וצא ולמד מתשובת איש ישראל למצרים (סנהדרין צ"א.) כשתבעו מהם כליהם אשר שאלום...ובענין המעשה מצד עצמו שנטלו ממונם אין איסור בזה להציל אדם את שלו מהאנס, וצא ולמד מיעקב שהיה מערים להציל את שלו מיד לבן הארמי, וצא ולמד ממעשה ג' תנאים (יומא פ"ג) אשר הצילו פקדונם מאשת כידור בדרך ערמה ואין בזה איסור, והוא אומרו הנביא (תהלים י"ח) ועם עקש וגו'. (אור החיים שמות ג,יח וגם גמ' סנהדרין צא.) \\ ומאחר שהוא היה מעכבם ומשתעבד בהם בלא שום דין אין לתמוה אם צוה ה' להתפתל עם העקש (שד"ל שם)

[9] ...אלא למה יעשה ה' הדבר דרך ערמה כי ח"ו לא קצור קצרה ידו מפדות ישראל בעל כרחם ולהוציא ממונם ועיניהם רואות וכלות. ונראה לומר כי נתכוין ה' בזה להטעותם כדי שירדפו אחריהם להכבד בפרעה וגו', וזולת ההשאלה גם זולת ה. ליכתם בדרך זה על דעת לחזור לא היו המצריים רודפים אחריהם. (אור החיים שמות ג,יח) \\ נלכה נא דרך שלשת וגו' – להודות לו ולברכו על הטוב והחסד. ומה שצוה הקב"ה לומר כן שילכו רק דרך שלשת ימים ולשוב, מובן שהיה כדי שיגיע לשאלת כלים בשפע רב, וגם כדי שיגיע מזה לרדיפה אחריהם ויצא מזה קריעת ים סוף. (נצי"ב שם) \\ ועיין בהכתב והקבלה שחולק: כי הקצור קצרה יד ה' לקיים הבטחת ואחרי כן יצאו ברכוש גדול באופן אחר שלא בדרך ערמה, ולסבב סבה אחרת להאבידם מן העולם; וגם התורה העידה שלא רדפו אחריהם מסבת כספם וזהבם שהשאילום, ולא אמרו כ"א מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו ולא הזכירו מאבוד הונם ורכושם.

[10] וְעַתָּה נֵלְכָה נָּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים – לְמָה אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים וְלֹא אָמְרוּ נֵלְכָה נָּא לְעוֹלָם, לְמָה אָמְרוּ כֵּן, כְּדֵי שֶׁיִּטְעוּ הַמִּצְרִיִּים וְיִרְדְּפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּשָׁעָה שֶׁיֵּצְאוּ, וְיֹאמְרוּ לֹא גְּאָלָם אֶלָּא עַל מְנָת שֶׁיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְיָזְבְּחוּ לוֹ, וְהֵם עִכְּבוּ עַצְמָן כָּל כָּךְ, וְיִרְדְּפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּסוֹף שְׁלֹשָׁה יָמִים וְיָטְבְּעֵם בַּיָּם, לְמְדֹד לָהֶם בַּמִּדָּה שֶׁמָּדְדוּ, שֶׁאָמְרוּ: כָּל הַבָּן הַיִּלּוֹד הַיְאֹרָה וגו' (שמות א':כ"ב). (מדרש רבה שמות ג,ח)

[11] וכן עשו באמת, ואין ספק שהשם שהוא אל אמת לא יצוה אל הכזב, אבל פרעה ועמו היו פתאים, ונראה להם כי באמרם דרך שלשת ימים יתחייב... [שלא יעבדו], ולא עוד אלא תכף ישובו, ומי שידע מלאכת ההגיון ידע האמת בזה. (ר' יוסף אבן כספי שמות ג,יח) \\ ועם כל זאת לא אמר לו בבירור שישובו אחר ג' ימים, ולא הוציא משה מפיו דבר שקר (הכתב והקבלה שם) \\ ...ומה שלפנינו הענין הוא יותר נקי ובר כי דקדקתי בכל הדברים הנאמרים בענין ואין בהם דבר שקר כי לא הזכירו בלשונם החזרה כלל, וגם לשון זה לצד מעלת קדושו אלהי ישראל לא רצה לכנות הדברים אליו אלא הם בני ישראל ידברו כזה... (אור החיים שם)

[12] דרך שלשת ימים – וכן עשו, כדכתיב "ויחנו ביום השני באיתם בקצה המדבר (שמות י"ג:כ)". (חזקוני שמות ג,יח) \\ עם שזה המאמר היה גם כן צודק, כי הם זבחו שם זבחים לה' יתעלה בעת שניתנה להם התורה, כמו שמבואר בסוף פרשת ואלה המשפטים (כד, ה). (רלב"ג שם)

[13] והנה צוה לו ה' יתעלה שיאמר זה המאמר לפרעה בזה האופן, ולא יגלה לו שכוונתו להוציאם ממצרים במוחלט, כי אם ידע פרעה שלא ישובו - לא יתרצה בזה בשום פנים, וה' יתעלה יעשה תמיד מה שיעשהו בסיבות היותר נאותות אל שיגיע מהם התכלית הדרוש. ולזה אמר לשמואל: 'עגלת בקר תקח בידך ואמרת לזבֹח לה' באתי' (שמואל א טז, ב), כדי שלא יהרגהו שאול. וכן צוה למשה לאמר זה המאמר, כדי שיתכן שישיג בו מבוקשו מפרעה; (רלב"ג שמות ג,יח אבל עיין ברד"ץ הופמן שחולק)

[14] הוא ית' צוה שבתחלה יבקש ממנו דבר קטן כזה ללכת דרך ג' ימים, להבחין בו ערפו ומצחו הקשה, וזה שאמר מיד ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מ"מ להלך, כלומר עם היות שבקשה זו הוא דבר קטן ידעתי רוע לבבו שלא יכנע להתרצות גם לזה (הכתב והקבלה שמות ג,יח) \\ ועיין שד"ל שם שחולק וגם מביא תומך בפי' זה: ואין זה צודק כי אמנם עיקר סירובו של פרעה היה מפחד שלא ישובו...ואם היה ירא שלא ישובו עוד אין להאשימו על זה. ותלמידי מוהר"ר יצחק פארדו משיב שאם מיד היה פרעה שואל ערבון היה הדין עמו, אבל הוא לא אמר לכו נא הגברים רק אחר המכות, ובהפך בתחלת הענין לא לבד שלא אמר להם תנו לי ערבון שתשובו, אבל התאכזר והקשה עלו עליהם, ובזה הראה רע לבבו.

[15] והנה אין ספק שאם כ"כ היה משה מסרב ללכת בשליחות ה' יותר היה מסרב אם היה ה' מצוהו לומר לפרעה שישלח את ישראל לצמיתות, כי אז לא היה משה מקבל עליו בשום פנים כי לא ימלאהו לבו לומר לפני המלך: אתה הרעותה לעם הזה ועתה שַׁלְּחֵם חפשים לנפשם; ואולי ג"כ שאם היה אומר לו כן היה פרעה ממיתו, גם היה מתאכזר יותר ויותר על ישראל ק"ו ממה שהכביד עֻלו עליהם באמרו נרפים אתם נרפים תכבד העבודה על האנשים ותבן לא ינתן לכם {שמות ה':י"ז}; (שד"ל שמות ג,יח)

unreasonable request. The Rabbeinu Chananel has the most interesting, and maybe palatable, explanation which is that the three-day journey was to slowly induct Bnei Yisrael into the performance of the Mitzot without overwhelming them.[16] It might have been that the redemptive process would take place over time as Bnei Yisrael slowly gravitated towards God.

No matter what the explanation, one has to account for why God wants Bnei Yisrael to travel three days in order to worship God rather than just engage in whatever activity He desires inside of Egypt. The simple answer might be that which Moshe tells Paraoh after the plague of Arov. "And Pharaoh summoned Moshe and Aharon and said, 'Go and sacrifice to your God within the land.' Moshe replied, 'It would be unconscionable to do this, for that which we sacrifice to God our Lord is sacred (תועבת) to the Egyptians. If we sacrifice that which is sacred to the Egyptians before their very eyes, will they not stone us?! So, we must go a distance of three days into the wilderness and sacrifice to God our Lord as He may command us.'"[17] Paraoh temporarily acquiesces to the request with the stipulation that they do not wander too far away and on condition that they pray on his behalf as well. Once the plague subsides, he predictably reneges on his pledge. Moshe's claim is so convincing that even Paraoh is willing to accede and in the remaining plagues it is the basis for the subsequent negotiations that revolve around who and what will travel with Bnei Yisrael in order to worship God outside of Egypt.

In Sefer Yechezkel, the Navi describes God's perspective with regards to the state of Bnei Yisrael in Mitzrayim and the subsequent Exodus. God retells how He appeared to them in Egypt, most likely through His emissary Moshe, and declared that He was their God (אֲנִי יְקֹוָק אֱלֹקֵיכֶם). He promised to release them from the bondage of Egypt and to bring them to the wonderful Land of Milk and Honey. At that point, God's only request was that Bnei Yisrael renounce and dispose of their idol worship. God testifies that the people were defiant and refused to adhere to this demand and therefore God was left with no choice, but to pour out His anger upon them. The only reason God does not annihilate them and still takes them out of Egypt is for the sake of His name so that it should not be profaned amongst the nations who were aware of God's relationship with Bnei Yisrael (וָאַעַשׂ לְמַעַן שְׁמִי לְבִלְתִּי הֵחֵל לְעֵינֵי הַגּוֹיִם).[18] This is reinforced by the Midrash Chazal regarding Bnei Yisrael's inability to hear Moshe's words of comfort and salvation because "they were short of breath."[19] In the Midrash it asks, is it really possible that someone does not hear good news? Rather, it must be that people were consciously ignoring the message of Moshe because it was too hard for them to discard the Egyptian culture and idol worship they were steeped in.[20] In essence, the Jews were indistinguishable from the Egyptians.

In order for Bnei Yisrael to distinguish themselves from the Egyptians, God would have to compel them to take drastic action to demonstrate their allegiance to God (see Parshat Va'era - Were Ten Plagues Necessary?). The plan had two parts. Firstly, Bnei Yisrael would sacrifice the Egyptian god to their God which would simultaneously evidence their fealty to God while renouncing their loyalty to the Egyptian culture and idol worship. In addition, they would need to engage in this offering outside the confines of Egypt, a three-day journey into the uninhabited wilderness. Notwithstanding Moshe's concern regarding the undertaking of such an activity in Egypt, there is another, maybe more important, reason that necessitated the worship be conducted outside of Egypt. Paraoh might have expressed this fear when he calls upon his nation to deal with the large and growing Jewish presence in Egypt.[21] He convinces his people to oppress the Jews in order to prevent them from becoming a fifth-column within Mitzrayim and "leave the land." The Gemara in Sota entertains the possibility that "leave the land" refers to the Egyptians and that Paraoh's fear was that Bnei Yisrael would join the enemy and expel the Egyptians from their own land.[22] God might have had a similar fear with regards to Bnei Yisrael if the Jews threw off the yoke of their bondage within

---

[16] נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר – חס ושלום שיהיה הדבור הזה ערמה כדי לברוח אלא כדי לקבל המצות. כי רצה הקדוש ב"ה להכניסם במצות מעט מעט. שהרי נצטוו תחלה על השבת במרה. וכענין שמצינו באברהם שלא אמר לו מיד קח נא את יצחק אלא קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק. (רבינו חננאל שמות ג,יח וגם ברבנו בחיי שם)

[17] וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וַיֹּאמֶר לְכוּ זִבְחוּ לֵאלֹקֵיכֶם בָּאָרֶץ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נָכוֹן לַעֲשׂוֹת כֵּן כִּי תוֹעֲבַת מִצְרַיִם נִזְבַּח לַיקֹוָק אֱלֹקֵינוּ הֶן נִזְבַּח אֶת־תּוֹעֲבַת מִצְרַיִם לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקְלֻנוּ: דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים נֵלֵךְ בַּמִּדְבָּר וְזָבַחְנוּ לַיקֹוָק אֱלֹקֵינוּ כַּאֲשֶׁר יֹאמַר אֵלֵינוּ: וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אָנֹכִי אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְזִבַחְתֶּם לַיקֹוָק אֱלֹקֵיכֶם בַּמִּדְבָּר רַק הַרְחֵק לֹא־תַרְחִיקוּ לָלֶכֶת הַעְתִּירוּ בַּעֲדִי: (שמות ח,כא-כד)

[18] וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְקֹוִק בְּיוֹם בָּחֳרִי בְיִשְׂרָאֵל וָאֶשָּׂא יָדִי לְזֶרַע בֵּית יַעֲקֹב וְאִוָּדַע לָהֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וָאֶשָּׂא יָדִי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי יְקֹוִק אֱלֹקֵיכֶם: בְּיוֹם הַהוּא נָשָׂאתִי יָדִי לָהֶם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל אֶרֶץ אֲשֶׁר תַּרְתִּי לָהֶם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ צְבִי הִיא לְכָל הָאֲרָצוֹת: וָאֹמַר אֲלֵהֶם אִישׁ שִׁקּוּצֵי עֵינָיו הַשְׁלִיכוּ וּבְגִלּוּלֵי מִצְרַיִם אַל תִּטַּמָּאוּ אֲנִי יְקֹוָק אֱלֹקֵיכֶם: וַיַּמְרוּ בִי וְלֹא אָבוּ לִשְׁמֹעַ אֵלַי אִישׁ אֶת שִׁקּוּצֵי עֵינֵיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ וְאֶת גִּלּוּלֵי מִצְרַיִם לֹא עָזָבוּ וָאֹמַר לִשְׁפֹּךְ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אַפִּי בָּהֶם בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרָיִם:
וָאַעַשׂ לְמַעַן שְׁמִי לְבִלְתִּי הֵחֵל לְעֵינֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הַמָּה בְתוֹכָם אֲשֶׁר נוֹדַעְתִּי אֲלֵיהֶם לְעֵינֵיהֶם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (יחזקאל כ,ה-ט)

[19] וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה כֵּן אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה מִקֹּצֶר רוּחַ וּמֵעֲבֹדָה קָשָׁה: (שמות ו,ט)

[20] אמר להם משכו ידיכם מע"ז והדבקו במצות ר' יהודה בן בתירא אומר הרי הוא אומר ולא שמעו אל משה מקוצר רוח וגו' וכי יש לך אדם שהוא מתבשר בשורה טובה ואינו שמח נולד לך בן זכר רבך מוציאך לחירות ואינו שמח אם כן למה נאמר ולא שמעו אל משה (שמות ו ט) אלא שהיה קשה בעיניהם לפרוש מעבודה זרה שנ' ואומר אליהם איש שקוצי עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו (יחזקאל כ ז) ואומר וימרו בי ולא אבו שמוע וגו' ואעש למען שמי לבלתי החל וגו' (שם /יחזקאל/ ח - ט) הה"ד וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל (שמות ו יג) צום לפרוש מעבודה זרה: (מכילתא בא – מסכתא דפסחא ה)

[21] הָבָה נִתְחַכְּמָה לוֹ פֶּן־יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי־תִקְרֶאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסַף גַּם־הוּא עַל־שֹׂנְאֵינוּ וְנִלְחַם־בָּנוּ וְעָלָה מִן־הָאָרֶץ: (שמות א,י)

[22] ונלחם בנו ועלה מן הארץ - ועלינו מיבעי ליה! א"ר אבא בר כהנא: כאדם שמקלל את עצמו ותולה קללתו בחבירו. (סוטה יא.) \\ וגם עיין אבן עזרא שמות א,י

Egypt. The newly freed Jewish nation would emulate the behavior of the paradigms of free-men that had been modeled for them and they had witnessed for generations. Free-people become masters and enslave their adversaries. As the Navi Yechezkel relates, Bnei Yisrael were more than happy with the Egyptian culture, but they were just unable to bear the physical oppression and bondage. If they were to gain their freedom in Egypt, they, in all likelihood, would have turned around and enslaved their Egyptian oppressors who had been recently "defeated" by God. It would be akin to the animals who take over for the farmer in George Orwell's "Animal Farm." They eventually start to more closely resemble the farmer they replaced than their animal peers who joined them in the revolution. In order to avoid this possibility, God insists that Bnei Yisrael travel three days before worshipping Him. The distance would make it clear that this was not simply a slave-revolt where the slaves replaced the masters, but rather a Godly-nation being born that was returning to its ancestral land. Whether they left immediately from there or returned to Egypt, since this was only the beginning, it would be clear to them that their new God wanted them to leave Egypt and not simply replace the Egyptians. Egypt was now behind them and they would not return the same way they left.

Unfortunately, Paraoh's obstinacy prevents this plan from being realized. The time for the Exodus has arrived and Paraoh had yet to permit Bnei Yisrael to take leave and worship God outside of Egypt. This compels Bnei Yisrael to demonstrate their loyalty to God and their rejection of the Egyptian god within the confines of Mitzrayim with the Korban Pesach. The plan has changed and the three-days are no longer relevant since they are going to worship God within Egypt. That is also why when Paraoh releases them, Bnei Yisrael are no longer bound to return. At this point, it will turn out that worshipping God in Egypt is a greater statement of allegiance to God because it will also require significantly more courage for the Jews to worship God in Egypt by sacrificing that which is sacred to the Egyptians. It means taking the risk and acting despite the reservations that Moshe had expressed to Paraoh about the possibility of worshipping God within Egypt. On the other hand, it appreciably raises the specter that Bnei Yisrael will turn on their masters and want to remain in Egypt thereby undermining the Exodus and its purpose.

The last Mishna in Berachot states that "one may not enter the Temple Mount with his staff in hand, wearing his shoes or his money belt or with dust on his feet..."[23] All of these behaviors are considered to be an affront to the sanctity of the Temple. Each of these items is not only an inherent indication of disrespect, but they also signal that one is rushing through their visit to the Temple and will be on their way shortly. Strikingly, the Korban Pesach in Egypt has the following additional requirements above and beyond the yearly Korban Pesach offered on Passover. "It shall be eaten with your belts girded, your shoes on your feet and your staves in your hands; you should eat it in haste…"[24] These unique features are nearly word for word that which is found in the Mishna in Berachot. That which was precluded in the Temple is demanded by Korban Pesach in Egypt. It seems that this innovation in the Pesach was there to mitigate the fact that the sacrifice would be brought in the midst of Mitzrayim and not a three-day journey into the wilderness. That which is disrespectful on the Temple mount is necessary by the Korban Pesach. These behaviors are considered inappropriate on the Temple Mount and that is why they are needed by the Korban Pesach. One needs to demonstrate reverence in the presence of the Temple and indicate that they have come to tarry and not run away, because it is a holy place, the location where the Shechina resides. On the other hand, in Egypt, the disrespect and haste are needed so that the Jews in Egypt understand that this is their moment to leave, not just replace their Egyptian masters. These requirements make it clear that there is nothing holy or special about Egypt; it is a place, a culture and worship that need to be left behind. It is a stark reminder that God is creating a holy nation that will represent that which is moral and just and not solely replicate the Egyptian society they are leaving behind. This is why so many of the social Mitzvot in the Torah also include the refrain that since you were slaves in Egypt you can empathize with those less fortunate and you will therefore not engage in those maligned behaviors towards others. It is essential that our principles not only accompany us when we are downtrodden, but also, and more importantly, guide us when we are ascendant.

Shabbat Shalom

[23] ...לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח שהוא מכוון כנגד בית קדשי הקדשים לא יכנס להר הבית במקלו ובמנעלו ובפונדתו ובאבק שעל רגליו ולא יעשנו קפנדריא ורקיקה מקל וחומר... (משנה ברכות ט,ה)

[24] וְכָכָה תֹּאכְלוּ אֹתוֹ מָתְנֵיכֶם חֲגֻרִים נַעֲלֵיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקֶּלְכֶם בְּיֶדְכֶם וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחִפָּזוֹן פֶּסַח הוּא לַיקֹוָק: (שם יב,יא)